

villet gaa længere med vore Ændringsforslag end til netop at holde disse urørt, hvis Krav hviler paa en Forsikring.

Til min Partifælle det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven vil jeg gerne sige, at jeg giver ham Medhold, naar han ikke vil følge Justitsministerens Opfordring til at stemme for en Lov, som man tror er grundlovsstridig, og saa sige: Det bliver Højesterets Sag, om den vil tilsidesætte den. Der sidder jo ikke et Medlem i denne Sal, som ikke har afgivet højtidelig Forsikring om, at han vil holde Grundloven, og deraf følger, at det ikke kan være ham ligegyldigt, om en Lov er grundlovsstridig, han kan bare sige: Er Loven grundlovsstridig, tilsidesætter Højesteret den nok. Nej, han har det fulde Ansvar efter sin Erklæring om at ville respektere Grundloven. Ethvert Medlem maa tage Stilling til dette: Kan jeg med god Samvittighed stemme for den Lov uden at komme i Kollision med Grundloven? Og hvis han har den Anskuelse, at han ikke kan, kan han ikke stemme for Loven og saa sige, at Højesteret kan tilsidesætte den, hvis den er grundlovsstridig.

Jeg er ligeledes enig med det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven i, at jeg og de, der er enige med mig, ikke kan tage Monopol paa Retsstandpunkt, bevares vel. Jeg anerkender, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller har ogsaa deres Retsstandpunkt, de tager deres Standpunkt ud fra deres retslige Opfattelse, men jeg tillader mig at mene, at den retslige Opfattelse, som jeg har sluttet mig til, er bedre underbygget end den modsatte. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at det juridiske Fakultet staar stærkt delt i denne Sag. Jeg kunde have ønsket, at det juridiske Fakultet, som efter Udvalgets Ønske blev forespurgt, om det vilde afgive et Responsum i denne Sag, havde svaret bekræftende, og det skyldes ikke mig, at Fakultetet ikke har svaret. Jeg saa først Fakultetets Beslutning, da Sagen kom til mig som den sidste, og da man var blevet enig om ikke at ville svare. Jeg erklærede, at jeg havde ønsket, man havde villet svare, men at jeg kunde godkende Fakultetets almindelige Begrundelse, som ærede Medlemmer af Udvalget i hvert Tilfælde kender. Men jeg havde ønsket, at Fakultetet havde svaret, og saa kunde jo hvert enkelt Medlem af Fakultetet have angivet sine Grunde; der var jo forskellige Meninger om Resultatet, ogsaa forskellige Begrundelser. Saa havde man haft noget bestemt at holde sig til, nu hører man von Hörensagen, at den juridiske Professor skal mene det, den

juridiske Professor det. Men det, det kommer an paa, er virkelig de Argumenter, der kan føres frem, og det ligger for Fakultetets Vedkommende, med Undtagelse af Professor Berlin, som har afgivet sit Responsum, i Virkeligheden skjult for os her.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven har misforstaaet mig, naar han troede, jeg vilde kritisere Professor Berlin, fordi han ikke skulde have henvist til Kilden til Bestemmelsen om Statsgarantien. Jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at han har henvist til Kilden i Forsikringsbetænkningen af 1914, men hvad Professor Berlin og Justitsministeren har tiet stille med — selvfølgelig af Vanvare —, er den Bestemmelse i Betænkningen, som nærmere forklarer Statsgarantien paa en Maade, der fuldkommen stemmer med den Opfattelse, som jeg har hævdet, og gaar imod de andres Opfattelse. Det er selvfølgelig af Vanvare, det kunde aldrig falde mig ind at sige, at nogen af de Herrer med Villie skulde have forholdt Rigsdagen den interessante Oplysning.

Naar saa det ærede Medlem nævner, at jeg har fundet det besynderligt, at Direktør Gamborg er Professor Berlins Kronvidne, naar han citerer Udtalelser fra Rigsdagsforhandlingerne i 1921, saa vil jeg sige, at det maa dog synes besynderligt, naar Forholdet ligger saadan, at Direktør Gamborg er enig med os i, at vel er det ikke en almindelig Privatforsikring bygget paa almindelig teknisk Udregning af den individuelle Risiko — som Socialforsikring har det paa forskellige Punkter en anden Karakter end en almindelig teknisk gensidig Forsikring eller Præmieforsikring, der drives med Fortjeneste for Øje eller ud fra rent forretningsmæssige Synspunkter, det er fuldkommen klart —, men deraf følger virkelig ikke, at Socialforsikring er det samme som Forsørgelse. Det er netop det, jeg fremhævede, at man ogsaa fra tysk Side kraftigt har hævdet, ogsaa de nyeste Forfattere, at Socialforsikring er noget helt andet end Statsforsørgelse, ligesom man i Rigsdagen Gang paa Gang pointerede i 1921, at vi skulde væk fra Forsørgelsesprincippet over til Forsikringsprincippet.

Saa ankede det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven over, at jeg ikke havde behandlet et Ræsonnement af Professor Berlin i hans Responsum — ærede Medlemmer kan læse det i Betænkningens Bilag II, 4de Side, og selv danne sig deres Mening — med tilbørlig Respekt. Det har ikke været min Mening at fornærme hverken Professor Berlin eller det ærede Medlem, men det forekommer mig, at det er en besynderlig